

CAPITOLUL 2

Cuprinsul

CAPITOLUL 2	1
Vindecarea paralticului din Capernaum	1
Chemarea lui Levi	3
Masa din casa lui Levi	4
Întrebarea referitoare la post	4
Anunțul referitor la schimbarea relațiilor	5
Întrebarea referitoare la sabat	6

Vindecarea paralticului din Capernaum

Marcu 2.1-12: Și a intrat din nou în Capernaum, după câteva zile, și s-a auzit că este în casă. Și îndată s-au adunat mulți, încât nu mai era loc nici la ușă; și El le vestea Cuvântul. Și au venit la El niște oameni aducând un paraltic purtat de patru inși; și, neputând să se apropie de El, prin mulțime, au descoperit acoperișul unde era El și, desfăcându-l, au coborât patul pe care zăcea paralticul. Iar Isus, văzându-le credința, i-a spus paralticului: „Copile, păcatele tale sunt iertate”. Dar erau acolo unii dintre cărturari, șezând și gândind în inimile lor: „Pentru ce vorbește Acesta astfel? Hulește! Cine poate să ierte păcatele, decât Unul singur, Dumnezeu?” Și îndată Isus, cunoscând în duhul Său că astfel gândesc ei în sinea lor, le-a spus: „De ce gândiți acestea în inimile voastre? Ce este mai ușor, a spune paralticului: «Iertate îți sunt păcatele», sau a spune: «Ridică-te și ia-ți patul și umblă»? Dar, ca să știți că Fiul Omului are autoritate pe pământ să ierte păcatele”, i-a zis paralticului: „Ție îți spun: «Ridică-te, ia-ți patul și du-te acasă!»” Și s-a ridicat îndată și, luându-și patul, a ieșit înaintea tuturor, încât toți erau uimiți și-L gloriificau pe Dumnezeu, spunând: „Niciodată n-am văzut așa ceva!”

După câteva zile de liniște, Domnul se întoarce în Capernaum și intră într-o casă. Aceasta devine repede cunoscut și mulți se adună la El. Este un har, că Domnul Isus a intrat și în casele și în inimile noastre. Iar când El este acolo, El modelează gândirea și acțiunile celor care se află în casă. Este cunoscut și la noi faptul că El este în casă? Ce iese din casele noastre spre în afară? Este ceea ce este pentru slava Sa?

Domnul le vestea *Cuvântul*. Pentru aceasta ieșise ([Marcu 1.38](#)) și abia în al doilea rând au venit minunile Sale să confirme cuvintele Sale. Ceea ce caracteriza predica Domnului era faptul că El vestea întotdeauna Cuvântul lui Dumnezeu. Când El Se prezintă ca semănător în capitolul 4, acolo, în versetul 14, se spune și că: „Semănătorul seamănă *Cuvântul*”. Aceasta era sămânța pe care El a împrăștiat-o peste tot. Acest exemplu al Domnului a fost urmat și de apostolul Pavel în slujirea sa ([Faptele apostolilor 26.22b](#)) și în [2 Timotei 4.1,2](#) îl îndeamnă cu stăruință pe Timotei să predice numai *Cuvântul*. Numai acest Cuvânt este sămânța nașterii din nou ([1 Petru 1.23](#); [Iacov 1.18](#)) și Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fie la noi mesajul central al oricărei predici.

După cum am văzut, *lepra* reprezintă păcatul, așa cum el îl *întinează* pe om și îl desparte de comuniunea cu Dumnezeu. Aici, în imaginea *paraliticului*, devine clară o altă caracteristică a păcatului: el nu numai că îl *întinează*, ci și îl face pe om *vinovat înaintea lui Dumnezeu* și în consecință *neputincios*. O astfel de persoană are nevoie de iertarea vinovăției sale și de întărire din partea lui Dumnezeu. Asta este ceea ce se arată aici în imaginea paraliticului.

Păcatul îl face pe păcătos complet incapabil să se ajute pe sine. Dar chiar și credinciosul, care păcătuiește și nu își exercită judecata de sine, devine paralizat prin păcat. El nu mai poate trăi pentru gloria lui Dumnezeu și nu-și mai poate folosi mădularele în slujba Domnului. Cât de bine este atunci când există unii ca acești patru bărbați, care îl conduc pe paralytic „la El”. Acești oameni dau dovadă de o *credință care învinge obstacolele*. Ei nu se lasă descurajați de mulțime și nu sunt mulțumiți până când nu l-au adus pe bolnav direct înaintea Lui. Aceasta este o sarcină, pe care Domnul o dă fiecăruia dintre noi. El îi caută pe cei care au o inimă pentru cei necredincioși sau pentru credincioșii care s-au poticnit și sunt dispuși să-i conducă la El, pentru a asculta Cuvântul care îi poate convinge pe păcătoși. Suntem noi dispuși să facem astfel de eforturi, precum au făcut acești oameni aici?

În acest caz, Domnul nu așteaptă până când bolnavul își face cunoscută nevoia. El Se dovedește aici mai întâi ca fiind Cel care iartă păcatele. În acest scop El venise pe acest pământ. Mai întâi de toate, El tratează rădăcina tuturor relelor și se ocupă de *nevoia spirituală* a paraliticului, de care poate că acesta nu era încă conștient. Abia apoi El vindecă și *suferința fizică* a omului. Domnul este prezentat în această ordine și în [Psalmul 103.3](#) - un pasaj din Scriptură care își găsește aici o împlinire parțială; el va fi împlinit pe deplin în acțiunea Domnului cu Israel în viitor.

Cărturarii au dreptate în afirmația lor din versetul 7: „Cine poate să ierte păcatele, decât Unul singur, Dumnezeu?”, dar ei o aplică greșit. Prin reacția lor, ei arată clar că Domnul Isus nu este pentru ei Cel care a venit de la Dumnezeu. Ei nu recunosc că sunt păcătoși și, prin urmare, nu Îl recunosc ca Dumnezeu. Din comportamentul cărturarilor de aici și, de asemenea, din cel al fariseilor în alte situații, reiese clar cât de greu le este oamenilor convinși de propria dreptate să recunoască faptul că în inimile lor există păcat, care trebuie iertat, și că acest lucru face necesară pocăința și convertirea.

Cât de mult trebuie să fi suferit Domnul aici și în multe alte situații (de exemplu, [Marcu 2.16; 3.22; Luca 7.47-49](#)) din cauza comportamentului cărturarilor. El dăruiește marele dar al iertării păcatelor, iar ei Îi spun: „El hulește!”. Și acest fapt face parte din *suferințele ascunse* ale Domnului pe drumul Său pe pământ.

În versetul 8, Domnul le dă cărturarilor o dovadă suplimentară a Dumnezeirii Sale. Cine altcineva în afară de Dumnezeu Însuși putea cunoaște raționamentele inimilor lor? Solomon spusese deja în [1 Împărați 8.39](#) că numai Dumnezeu cunoaște inimile oamenilor și multe alte pasaje mărturisesc și ele acest lucru (de exemplu, [1 Cronici 28.9; 2 Cronici 6.30; Psalmul 139.3,4; Ezechiel 11.5](#)).

Alternativele, pe care Domnul le prezintă în versetul 9, sunt amândouă la fel de imposibile pentru om, dar sunt ușoare pentru Domnul.

Ca dovadă vizibilă, că El este Dumnezeu și că poate ierta păcatele, Domnul îl vindecă și fizic pe bolnav. Făcând acest lucru, El vorbește despre Sine ca despre „Fiul Omului”. Dumnezeu trebuia să fie glorificat prin intermediul unui Om pe pământ - acesta a fost primul scop al venirii

Domnului pe pământ. Iar El avea *autoritatea, ca Om* aici pe pământ, de a ierta păcatele. La fel, El are *autoritatea de a da viață eternă* celui care vine la El cu păcatele sale (Ioan 17.2). Dar împotriva tuturor celor care nu se întorc la El cu credință, El, ca *Fiu al Omului*, va avea într-o zi *autoritatea de a exercita judecata* (Ioan 5.27).

Efectul cuvintelor Domnului Isus este imediat și complet. Paralicul se poate ridica îndată și își poate căra patul, care înainte îl purta. Patul, care înainte era o dovadă a slăbiciunii bolnavului, devine acum un semn vizibil al puterii sale.

El „a ieșit înaintea tuturor” - orice lucrare pe care Dumnezeu o face într-un suflet trebuie să se vadă în exterior spre gloria Sa. Când Domnul lucrează ceva în noi, acest lucru poate și trebuie să devină vizibil (2 Corinteni 5.17).

Reacția spectatorilor de aici a fost, desigur, mai puțin o credință autentică, cât o reacție de moment la evenimentul impresionant. Ei nu s-au recunoscut pe ei înșiși în lumina lui Dumnezeu, așa cum a făcut-o, de exemplu, Petru în Luca 5.8.

Chemarea lui Levi

Marcu 2.13,14: Și El a ieșit din nou lângă mare și toată mulțimea venea la El și El îi învăța. Și, trecând pe acolo, l-a văzut pe Levi, al lui Alfeu, șezând la vamă, și i-a spus: „Urmează-Mă!” Și el s-a ridicat și l-a urmat.

Necredința și respingerea din partea cărturarilor și fariseilor duc la răspândirea harului Domnului tot mai departe, spre națiuni. Marcu face aluzie la acest lucru aici, relatând că Domnul Se îndreaptă din nou spre mare (o imagine a națiunilor, marea națiunilor, compară cu Isaia 57.20; Apocalipsa 17.15) și îl cheamă pe disprețuitul vameș Levi. Această idee se regăsește și la începutul din Matei 13. După ce respingerea Domnului de către poporul Israel a devenit destul de clară în capitolul 12, în capitolul 13.1, El iese acolo spre *mare*.

În trecere, El îl vede pe vameșul Levi stând la vamă și îl cheamă să-L urmeze. Vameșii din Israel erau în mare parte iudei, care se pusese în slujba odioasei puteri ocupante. Din acest motiv și din cauza aversiunii firești a oamenilor de a plăti impozite, vameșii erau urâți și disprețuiți la extrem de iudei. Ei erau puși pe aceeași treaptă cu păcătoșii. La aceasta se adăuga faptul, că vameșii se îmbogățeau adesea personal de pe urma concetățenilor lor prin cereri excesive de taxe (Luca 3.13; 19.8). De aceea, chemarea unui astfel de păcătos disprețuit în slujba și ucenicia Domnului dezvăluie harul lui Dumnezeu într-un mod extraordinar.

Aici, la Marcu și în Evangelhia după Luca, Levi este numit după numele său iudaic, care înseamnă „fidel”, „legat”. Cel de-al doilea nume al său este Matei, care înseamnă „darul lui Dumnezeu”. Acesta este numele cu care el se numește în Evangelhia sa (Matei 9.9) și acesta este numele cel mai des folosit pentru el după chemarea sa de a-L urma pe Domnul. Aplicând semnificația numelor, putem spune că „fidelitatea” este o condiție prealabilă pentru ucenicie. Iar fiecare credincios, care devine o posesiune a Domnului Isus și intră în ucenicia Sa, este un *dar al lui Dumnezeu* pentru Domnul Isus (Ioan 17.6). Așa de valoros este fiecare credincios pentru Dumnezeu!

La fel ca Simon și Andrei din capitolul 1.16-20, Levi este și el chemat atunci când se află *la lucru* și răspunde și el *direct* la chemarea Domnului. La fel și astăzi, Domnul Se adresează personal tuturor cu chemarea de a veni la El. Iar tuturor celor care sunt deja ai Săi, El li Se

adreasează cu misiunile pe care le are pentru fiecare dintre ei. Suntem noi pregătiți să Îl urmăm așa cum au făcut acești ucenici?

Levi, care este un om bogat, îl urmează imediat pe Domnul. Cu tânărul bogat a fost cu totul altfel ([Marcu 10.17-23](#)). Bogăția lui l-a împiedicat să Îl urmeze.

Versetele 13 și 14 arată două direcții în slujirea Domnului. În versetul 13, Domnul învață *mulțimile*, iar în versetul 14 se ocupă de *individ*. Când Domnul îi trimite pe ucenici în [Marcu 6](#), le dă și lor aceste două direcții. El vorbește în versetele 10 și 11 despre a merge în *case* (indivizi) și prin *localități* (mulțimi). Ambele sunt și astăzi importante și necesare: *slujirea indivizilor și slujirea mulțimilor*.

Masa din casa lui Levi

Marcu 2.15-17: Și a fost că, pe când stătea la masă în casa lui, mulți vameși și păcătoși erau la masă cu Isus și cu ucenicii Săi; pentru că erau mulți și Îl urmau. Și cărturarii și fariseii, văzându-L mâncând cu păcătoșii și cu vameșii, au spus ucenicilor Săi: „De ce mănâncă și bea cu vameșii și păcătoșii?” Și Isus, auzind, le-a spus: „Nu cei sănătoși au nevoie de doctor, ci cei care sunt bolnavi. N-am venit să chem pe cei dreپți, ci pe păcătoși”.

În cazul lui Levi, există o reacție la faptul că a fost chemat să-L urmeze pe Domnul. El pregătește o masă mare și îi invită pe mulți dintre cunoscuții săi. El a experimentat harul Domnului și acum vrea să-i pună și pe alții în legătură cu Mântuitorul. Întrebarea pentru noi este: Are și chemarea noastră de a-L urma pe Domnul un semn vizibil pentru lume? Suntem noi preocupați să-i facem pe alții să cunoască Persoana glorioasă a Domnului nostru Isus?

Domnul acceptă invitația lui Levi și are *părtășie* cu această societate de păcătoși – exprimată prin participarea la masă cu ei ([Apocalipsa 3.20](#)). Domnul îi iubește și îi caută pe păcătoși pentru a-i mântui, dar El nu minimalizează astfel păcatul și păcatele. Dimpotrivă, El le urăște. Ce desfășurare a smereniei Sale plină de dragoste și a harului Său care caută este faptul că El Se lasă invitat aici de un vameș într-o astfel de societate ; El, Cel care în viitor va fi El Însuși gazda unui mare ospăț ([Isaia 25.6](#)).

Această desfășurare a harului îl provoacă din nou pe dușman la acțiune. În timp ce în împrejurarea anterioară cărturarii încă gândeau în *inima* lor, aici ei merg deja un pas mai departe în împotrivirea lor și își *exprimă* gândurile rele. Însă, ei nu se adresează direct Domnului, ci ucenicilor Săi. În acest sens, ei urmează tactica lui satan, care, în Grădina Eden, în șarpe, s-a adresat Evei, vasul mai slab. Ei încearcă să zdruncine încrederea ucenicilor în Domnul lor, asemănător cu modul în care Absalom a încercat să îndepărteze inima poporului de David ([2 Samuel 15.1-6](#)).

Domnul le răspunde în numele ucenicilor și profită de această întrebare ca de o ocazie de a-Și arăta încă o dată harul și scopul Său. El nu venise să-i cheme pe cei dreپți, adică pe cei care se îndreptătesc singuri (căci nu există dreپți [compară cu [Romani 3.10](#)]), ci pe păcătoși. Pentru unii ca acești vameși, El venise să-i caute, să-i salveze și să-i facă fericiți.

Întrebarea referitoare la post

Marcu 2.18-19: Și ucenicii lui Ioan și fariseii posteau; și ei au venit și I-au spus: „De ce ucenicii lui Ioan și ucenicii fariseilor postesc, iar ucenicii Tăi nu postesc?” Și Isus le-a spus: „Pot să postească prietenii mirelui în timp ce mirele este cu ei? Cât timp îl au pe mire cu ei, nu pot să postească.”

În fiecare dintre primele trei Evanghelii, întrebarea referitoare la post urmează direct după masa din casa lui Levi. Probabil că ambele au avut loc foarte aproape în timp. Ucenicii lui Ioan erau obișnuiți să postească (Luca 5.33); în acest sens, ei îl urmau pe maestrul lor, care „nu mânca pâine și nu bea vin” (Luca 7.33). Fariseii posteau și ei des și le plăcea să se laude cu acest lucru în public (Luca 18.12). De aceea, fariseii vin aici împreună cu ucenicii lui Ioan la Domnul cu întrebarea lor. Care au fost motivele care au determinat ambele grupuri să pună întrebarea?

Cu siguranță, fariseii sperau să găsească ceva în răspunsul Domnului, pe care să-l poată folosi împotriva Lui. Acum ei se adresează direct Domnului și Îl întreabă ceva despre ucenici.

În cazul ucenicilor lui Ioan, care în Matei 9.14 pun întrebarea, putem presupune probabil că motivele lor erau de natură mai profundă. Ei Îl văzuseră pe Domnul și pe ucenici la ospățul din casa lui Levi, în timp ce ei posteau. Cum puteau ei să împace acest lucru? În plus, maestrul lor, Ioan, era acum în închisoare. Trebuiau ei să abandoneze ceea ce învățaseră de la el? Dar în nedumerirea lor, ei fac singurul lucru corect: se duc direct la Domnul cu întrebarea lor.

Răspunsul, pe care Domnul îl dă aici, arată din nou înțelepciunea Sa în tratarea tuturor celor care veneau la El. El Se prezintă aici ca Mire al poporului Său Israel, „fiica Sionului”. Făcând acest lucru, El folosește o imagine pe care ucenicii lui Ioan o auziseră deja de la maestrul lor. În Ioan 3.29,30, Ioan aplicase deja imaginea mirelui la Domnul Isus. Numai că ucenicii probabil că nu înțeleseseră încă acest lucru. De aceea Domnul confirmă aici încă o dată că El era Acela despre care Ioan vorbise în mod anticipat. Acum El era acolo, Mirele lor, Cel care le dezvăluia harul lui Dumnezeu, Cel care dorea să dea „untdelemn de bucurie în loc de jale” (Isaia 61.3). De aceea bucuria era la ordinea zilei, așa cum oștile cerești și păstorii izbucniseră deja în laude la nașterea Domnului (Luca 2.13-20).

Dar și fariseii sunt puși din nou să reflecteze. Dacă El era Mirele, despre care se vorbea adesea în Vechiul Testament (Isaia 54.5-7; 62.4,5; Osea 2.16-20), care era atitudinea lor față de El?

Anunțul referitor la schimbarea relațiilor

Marcu 2.20-22: Dar vor veni zile când mirele va fi luat de la ei și atunci vor posti în ziua aceea. Nimeni nu coase un petic de stofă nouă la o haină veche; dacă ar coase, peticul nou rupe din cea veche și se face o ruptură mai rea. Și nimeni nu pune vin nou în burdufuri vechi; dacă ar pune, vinul sparge burdufurile și vinul se varsă și burdufurile se vor distruge; ci vinul nou se pune în burdufuri noi”.

Domnul folosește întrebarea care I se pune pentru a anunța o schimbare semnificativă a circumstanțelor. El începe aici să semnaleze auditoriului că prezența Sa alături de ei va fi temporară. El va fi respins și ucis. Apoi va veni momentul în care și ucenicii Săi vor posti. Că așa era, vedem în cazul ucenicilor care erau pe drumul spre Emaus (Luca 24.17). Dar în altă parte Domnul le spusese ucenicilor și că „întristarea lor se va transforma în bucurie” (Ioan 16.20,22). Și acest lucru s-a împlinit pentru ucenicii triști, atunci când El li S-a alăturat pe drumul spre Emaus și li S-a descoperit (Luca 24.30,31). Această bucurie, pe care ucenicii au avut-o în prezența Domnului înviat, poate să ne caracterizeze și pe noi astăzi (Filipeni 4.4). Dar, în paralel, viața noastră ar trebui să fie marcată în mod obișnuit de o renunțare la sine, precum cea a unui nazireului (compară cu Numeri 6). Astfel, pot exista momente speciale în care să ne abținem temporar și în mod conștient de la lucruri care nu sunt rele în sine, dar care ne pot împiedica de la o preocupare intensă cu Domnul sau de la sarcini în slujba Sa. Cine postește se

abține de la ceva, care este bun în sine, pentru a obține sau a produce ceva mai bun. Este însă o greșeală să presupunem că postul va face din cineva un creștin „mai bun”.

În ceea ce privește *postul*, nu găsim o poruncă directă în Scriptură, dar vedem din multe exemple că era un obicei bine cunoscut și adesea practicat, pe care Domnul nu l-a condamnat niciodată. Moise a postit pe munte, înainte de a i se da Legea, la fel de exemplu Ilie, Daniel, Neemia și, de asemenea, Domnul a postit când se afla în pustiu. Și în Faptele apostolilor se vorbește despre post ([Faptele apostolilor 13.3; 14.23](#)). Dar atunci când postim, trebuie să o facem în ascuns înaintea lui Dumnezeu și cu o inimă sinceră. Domnul le spune clar ucenicilor acest lucru în [Matei 6.16-18](#).

În versetele 21 și 22, Domnul continuă și aprofundează gândul din versetele anterioare. Cu ajutorul a două exemple ușor de înțeles, El clarifică diferența dintre epoca, care se încheia atunci, și epoca care urma să vină. *Schimbarea de la epoca Legii la epoca harului* urma să aibă loc în curând. Și în ambele exemple, Domnul arată clar că cele două nu pot fi amestecate. Vechiul este ceea ce ar trebui să fie omul pentru Dumnezeu; noul este ceea ce face Dumnezeu pentru om. Vechiul și noul sunt complet diferite în ceea ce privește natura și caracterul lor - atât în exterior (haina, peticul), cât și în interior (vinul în burdufuri).

„Un petic nou pe o haină veche”: dacă o bucată de țesătură, care nu a fost încă uzată, se pune pe o haină veche, care a fost deja uzată, tensiunea creată atunci când noul petic se uzează va crea o ruptură mult mai mare. La fel, iudaismul, caracterizat de forme exterioare, nu poate fi amestecat cu revelațiile creștinismului. Ambele devin stricate prin aceasta. *Neprihănirea exterioară*, cerută de Lege, nu poate fi amestecată cu *neprihănirea prin credință*.

„Vin nou în burdufuri vechi”: Dacă vinul nou, care nu a fermentat încă pe deplin, este pus în burdufuri vechi din piele de animal tăbăcită, gazele de fermentație rezultate vor sparge burduful vechi. La fel, adevărul creștinismului cu puterea interioară a Duhului Sfânt nu poate fi înțeles de iudaism. *Ceremoniile carnale și puterea Duhului Sfânt* nu pot merge împreună.

Din punct de vedere doctrinar, aceste contraste sunt arătate în diferite pasaje din Noul Testament. De exemplu, mai multe pasaje din Epistola către Romani, Galateni și Evrei, în special, vorbesc despre aceste contraste. Tratarea repetată a acestei teme arată, de asemenea, că în creștinătate există și astăzi o tendință de a lega mesajul creștinismului de formele și faptele exterioare ale iudaismului. Acest lucru este arătat și în [Luca 5.39](#). Omul preferă să facă ceva, decât să accepte harul lui Dumnezeu. Putem observa mereu acest lucru în conversațiile cu necredincioșii.

Întrebarea referitoare la sabat

Marcu 2.23-28: Și a fost că, în sabat, El mergea prin semănături; și ucenicii Săi, făcându-și drum, au început să smulgă spice. Și fariseii l-au spus: „Iată, de ce fac ei în sabat ce nu este permis?” Și El le-a spus: „N-ați citit niciodată ce a făcut David, când a avut nevoie și a flămânzit, el și cei care erau cu el? cum a intrat în casa lui Dumnezeu, în zilele lui Abiatar, marele preot, și a mâncat pâinile punerii înainte, pe care nu este permis să le mănânce decât preoții, și a dat chiar și celor care erau împreună cu el?” Și le-a spus: „Sabatul a fost făcut pentru om, nu omul pentru sabat; așa că Fiul Omului este Domn și al sabatului”.

Deja în cele două secțiuni anterioare, Domnul a prezentat schimbarea de la vechiul la noul. În contextul acestor învățături, Domnul se ocupă în versetele din capitolul 2.23-3.6 de sabat, care era, de asemenea, o trăsătură distinctivă a vechiului sistem. În aceste pasaje, Domnul arată pas

cu pas ce lucruri noi veniseră în Persoana Sa, chiar dacă motivele ascultătorilor erau adesea nesincere.

Aici Îl vedem mergând cu ucenicii Săi printr-un lan de grâu, iar ucenicii culeg câteva spice, pentru a-și satisface foamea. Fariseii iau acest lucru ca pe o ocazie directă de a-L condamna pe Domnul și pe ucenici. Evident, ei consideră culegerea spicelor de către ucenici ca fiind o *muncă* interzisă în sabbat. Căci nu au putut găsi alt temei pentru acuzația lor. Culegerea manuală a spicelor era permisă în mod expres de Lege ([Deuteronomul 23.25](#)). În consecință, nu găsim nimic despre faptul că proprietarul câmpului s-ar fi plâns.

De fapt, exista o singură poruncă în Lege care interzicea să se mănânce din boabele de pe câmp. Această interdicție era valabilă pentru toată perioada de semănat și recoltat până la Sărbătoarea primelor roade ([Leviticul 23.14](#)). Numai după aducerea primelor roade era permis să se mănânce din roadele câmpului. Dar ucenicii nu încălcaseră nici această poruncă. Căci în [Luca 6.1](#) se arată că această întâmplare a avut loc în „al doilea după primul Sabbat”. Acesta era *al doilea sabbat după sărbătoarea de Paște și primul după aducerea primelor roade* ([Leviticul 23.9-14](#)). Astfel, le era permis să mănânce. Iată cât de precis este Cuvântul lui Dumnezeu!

Fariseii au vrut să arate cât de înaltă era pentru ei porunca sabbatului. Dar, pe lângă respectarea cu strictețe a Legii, au uitat pe *Dătătorul Legii*, care era acum printre ei. Să-L recunoască pe Dătătorul Legii ar fi fost o onoare mult mai mare pentru ei decât să se agațe meschin (parțial) de propriile lor porunci. Ei nu aveau nicio relație interioară cu El, ba chiar L-au respins. Ce durere permanentă trebuie să fi fost aceasta pentru Domnul (vezi și capitolul 3.2,5,6).

Domnul Își protejează ucenicii și răspunde pentru ei. El le arată fariseilor că formele exterioare își pierd semnificația atunci când „Domnul sabbatului” este acolo, iar El și ucenicii Săi suferă de foame. El le amintește exemplul lui David din [1 Samuel 21](#). Acolo, David se afla într-o situație similară cu cea a Domnului și a ucenicilor Săi de aici. David, împăratul uns de drept, era disprețuit și se afla în nevoie. Și, în acea situație, David nu a comis niciun păcat, atunci când a mâncat din pâinea punerii înainte pentru a-și liniști foamea. La fel era și aici. Dumnezeu dăduse sabbatul spre binecuvântarea omului, nu pentru a-l face să sufere.

Sabbatul, ziua a șaptea, era ziua de odihnă a lui Dumnezeu în prima creație ([Geneza 2.3](#)). În sens profetic, el este adesea folosit ca o imagine a odihnei lui Dumnezeu în împărăția de 1000 de ani (de exemplu, [Evrei 4.9](#); [Psalmul 92](#)).

O astfel de zi de odihnă fusese dată de Dumnezeu poporului Său, pentru ca acesta să poată avea părtașie cu El într-un mod deosebit (de exemplu, [Leviticul 23.3](#); [Exodul 20.10,11](#)). Având în vedere acest scop al lui Dumnezeu cu privire la sabbat, cât de groaznic a fost să se abuzeze de sabbat prin porunci omenești.

Pe terenul harului, sabbatul nu mai există. Ziua deosebită pentru creștini este *duminica, prima zi a săptămânii*. Ea este adesea numită *a opta zi* și este semnul odihnei lui Dumnezeu în noua creație. Este „ziua care aparține Domnului” (Apocalipsa 1.10), ziua învierii Sale și, prin urmare, punctul de plecare al oricărei binecuvântări creștine. Din toate acestea reiese clar că sabbatul și duminica sunt două zile diferite, chiar dacă între ele există desigur multe asemănări.